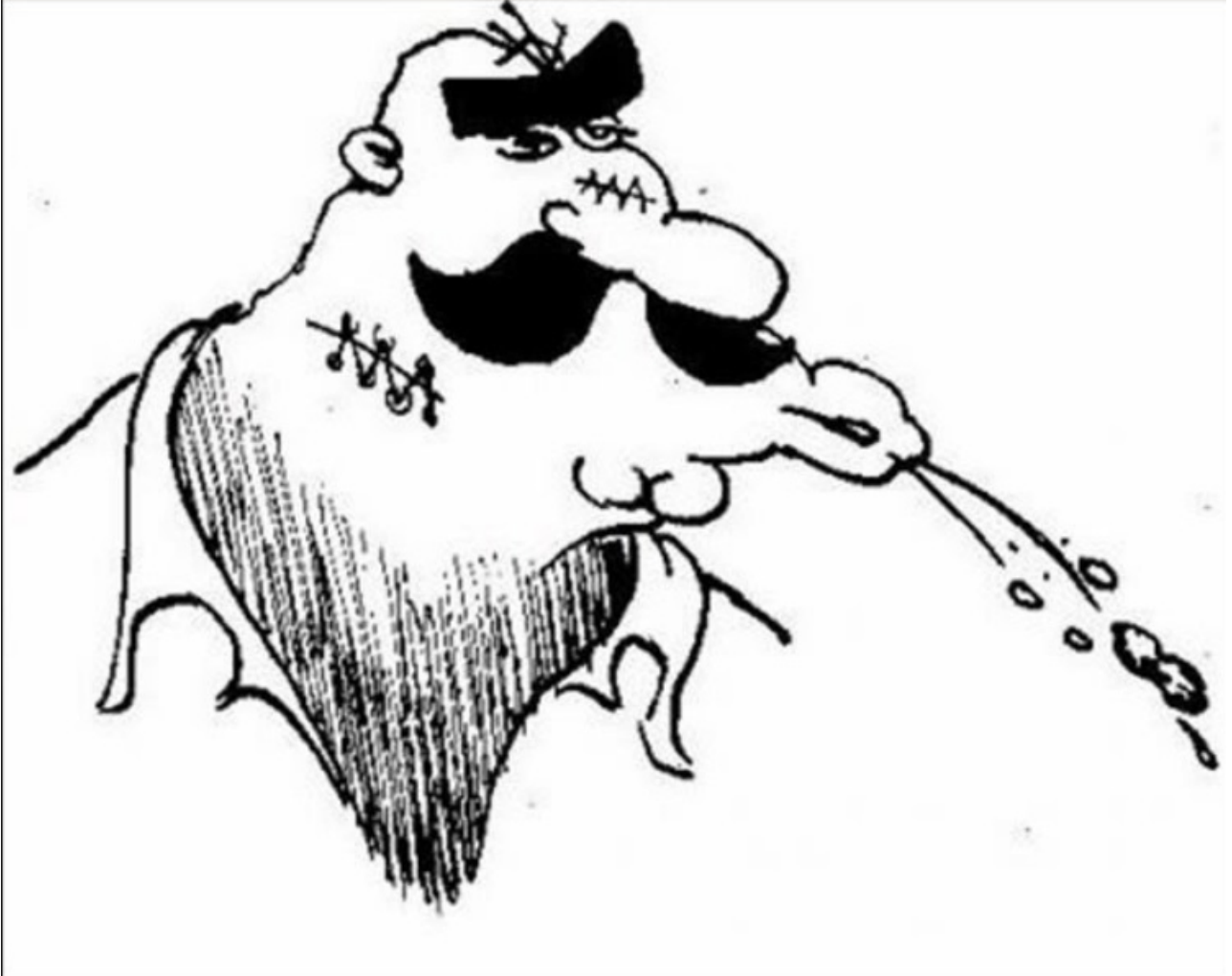

Hanımlar Başkasına Kızmayın, Bu Magandalar da Sizin Eseriniz

Geldik en tehlikeli bölüme. Yani, kadınların daha çok eleştirildiği kısımdayız. İçimden dua ederek yazmaya başlıyorum. İnşallah yazı sonuna kadar iyice kırıp dökmeden toparlamak nasip olur.

İnsan olarak dünyaya gelen her varlığın bir annesi olduğu için, sınıfları sayarak okuyucuyu yormak istemem. Sadece, katillerin de doktorların da bir kadın tarafından doğrulup büyütüldüğünü söylemek yeterli olacaktır. Güzellikte olduğu gibi, kötülükte de annelerin payı vardır. Baba faktörünü bahis dışı tutarak ilerlemeye çalışacağım.

-Kaç çocuğun var? Sorusuna, kızlarını hariç tutarak cevap veren anne ilk ayrımcılığı feci şekilde yapmaya başlamış oluyor zaten. Denebilir ki o eskidendi ve kırsal alanlarda daha çok söyleniyordu. Modern kentlerde bu ayrımcılık devam etmiyor mu? Bence ediyor. Kızların zaten evlenip ele gideceği varsayılarak, onlara yapılan yatırımlar kısıtlı tutulmaya çalışılıyor. Birileri bu durumu hemen toplumun inanç değerlerine yıkmaya çalışsa da bunun doğru olmadığı güneş kadar açık delillerle ortada. Yüce Kitabımız 'da mü'min erkekler ve mü'min kadınlar vurgusu hep vardır. Sevgili Peygamber'imiz (S.A.S.) kadınlara yönelik pozitif ayrımcılık tavsiyelerini ve uygulamalarını tüm hayatıyla ortaya koymuştur. İlahi takdir gereği, Peygamberimizin mübarek soyu oğulları üzerinden değil, kızı üzerinden devam etmiş ve erkek egemen soy bağıının tek başına doğru olmadığını ortaya koymuştur. Maalesef, yanı sıra bazı sosyal tavırlarımız kökleşip manevi değermiş gibi genel kabul görmeye başladığından, çoğu kere sorgulanmadan uygulanmaya devam edilmiştir.

Kız ve erkek evlatlarına annelerin eşit davrandığını söyleyemiyoruz. Hatta aynı cinslerde olanlara bile eşit davranılmıyor. Kızları yok veya geçici sayma, erkeklerin haşarlıklarına aşırı tolerans tanıma, kendi aralarında gereksiz rekabet duygularına yol açacak şekilde taraf tutma, sürekli birbirleri veya başkaları ile karşılaştırma içinde tutarak kin ve düşmanlık duygularını körükleme gibi davranışları az veya çok görüyoruz. Annelerin tavırları durum ve zamana göre sürekli değişiklik gösterebildiğinden, evlatları açısından da güvensiz, belirsiz ve endişeli bir durumun oluşmasına yol açabiliyor. Eğer anne ve baba arasında da uyum sorunları var ise durum daha da karmaşık hale geliyor. Aile içinde kişisel pozisyonunu güçlü ve sağlam tutmaya çalışan çocuklar kardeşleri ile anlamsız rekabet sürtüşmelerine girdiği gibi, anne-babasının durumuna göre pozisyon almaya çalışarak varlık mücadelesi veriyor. Özellikle çok çocuklu ve de geniş aile yapılarında buna benzer durumlar daha net gözlenebilir. Çocuklar için, kardeşleri ve anne-babası ile olan ilişkilerinde yaşadığı hareketli süreçler aslında kişisel gelişim ve hayat mücadelesi anlamında faydalı katkılar sağlar. Ne var ki, bu süreçlerin sınırlı ve kontrollü olmasını sağlamak ebeveynlerin, özellikle de annenin görevidir. Şiddet eğilimi beslenerek veya şiddete maruz kalarak yetişen çocukların kendi ailelerini kurduklarında şiddete başvurmaya çok daha meyilli oldukları ve çözüm olarak gördükleri psikoloji konulu kaynaklarda sıkça yer alıyor. Aynı şekilde, ailesinde şiddete maruz kalarak büyüyen kız çocuklarına da evlilikleri sırasında şiddete uğramak neredeyse normal geliyor.

Konunun birde topluma bakan yönü var. Topluma ve çevreye karşı suç işlemiş olsa da anneleri tarafından taltif edilen ve hatta teşvik edilen çocuklar ahlak zafiyeti içinde büyüyor. Çocuğun akşam vakti eve getirdiği bir eşyayı veya parayı nasıl temin ettiğini sorgulamayan, sorgulamadığı gibi tekrarı için destek veren anneler gaspçı veya hırsız yetiştirdiklerini aslında bal gibi biliyor. Haksızda olsa, girdiği bir kavgada başka bir çocuğun canını yakan çocuğunu koruyan ve uygun şekilde uyarı ve ceza almasını engelleyen bir anne; zorba, kabadayı ve şiddetle iş görmeye meyilli bir psikopat yetiştirmiş olmuyor mu? Kendi kızı olmuş olsa asla izin vermeyeceği şekil ve zamanlar içinde, oğlunun başka bir kızla vakit geçirmesine ses etmeyen, diğer kızın manevi sorumluluğunu hissetmeyen anne, topluma bir hovarda ya da zampara daha kazandırdığının farkında değil mi? Evlilik söz konusu olduğunda gelin adayı için kılı kırk yaran ve çok hassas davranan anneler, sadece gönül eğlendirmek istediğini anladığı oğulları için “eğlencelik” kızlarla istediği gibi vakit geçirmesini hoş gördüğünde kızları “eğlenilecek” ve “evlenilecek” olanlar şeklinde vasıflandırdığını, “eğlenilecek” kızlarında bir ana-babaları olduğunu unutmuş olmuyor mu?

Oğlunu ev ve mutfak işlerinden uzak tutarak büyütenler de kadınlar, evlendiklerinde kocalarının kendilerine hiç yardımcı olmadığından şikâyet edenler de kadınlar. Odasını dağıtan oğlunu uyarmak yerine çoğu kez toplamayı tercih eden ama kocasının eşyalarını gelişi güzel kullanmasından da yakınan yine kadınlar.

Bu kadar eleştiriden sonra acizane önerilerde bulunmadan yazıyı kapatmak doğru olmayacağı için, kısaca belirtmek istiyorum. Anneler çocuklarını cinsiyetlerine göre değil, huy ve karakterlerine göre ayırarak muamele yapmalı. Yani çocuklara eşit değil, yaratılışlarına uygun davranmak doğru olacaktır. Çocuğun durumuna göre bazen engellenmeye, yönlendirmeye, teşvik edilmeye, desteklenmeye, korunmaya vb. farklı ölçü ve tiplerde tavır almaya ihtiyaç vardır. Eşit davranmak yetmez adalete uygun davranmak lazımdır. Adalet ise bazen arttırmayı bazen de eksiltmeyi gerektirir. Tarafsız yaklaştığı takdirde bu dengeyi en iyi anneleri gözetebilir çünkü çocuklarını doğum öncesinden itibaren en iyi tanıyan ve anlayanlar yine onlardır. Yeter ki adil olsunlar.

